

JULIANNE MACLEAN

FOC APRINS

Traducere din limba engleză de
MIHAELA DOAGĂ

CORINT
FICTION

1

Cu trei săptămâni înainte

Ar fi trebuit să anticipez ce s-a întâmplat – să simt primele unde dinaintea marelui cutremur. Dacă aş fi făcut-o, poate că aş fi fost pregătită să acţionez când s-au năruit zidurile. Dar reacţia mea instinctivă a fost mai curând să dau bir cu fugiţii. N-am stat să cântăresc situaţia sau să aleg cea mai bună cale de a acţiona. Am luat-o pur şi simplu din loc şi m-am plimbat ore în şir, în plină noapte, pe bancheta din spate a unui taxi din Manhattan. O parte din fiinţa mea ar fi vrut s-o ţină aşa toată noaptea – până la ferma bunicii, dincolo de Hartford –, dar nu voiam să-i apar în prag la o asemenea oră. L-aş fi băgat în sperieţi pe tata, săracul, pentru că şi el stătea în aceeaşi casă, ca să se ocupe de bunica. Ce-ar fi crezut dacă ar fi răspuns la uşă până să se lumineze de ziuă şi m-ar fi descoperit în prag, cu rimelul întins pe faţă?

„Bietul tata.” Ca fiică, chiar îl supusesem la mari încercări. Încă îşi mai făcea griji pentru mine şi nu puteam să-l învi-
novăţesc pentru asta. Nu-i fusese foarte uşor să mă crească, mai ales odată ce a trebuit s-o facă singur, rămas văduv după ce mama s-a dus din cauza unui cancer de sân, în 1995.

Mă rog... n-au decurs fix așa lucrurile, dar era mai ușor să spui asta decât adevărul, pentru că poate c-ar fi reușit să supraviețuiască bolii dacă ar fi mers până la capăt cu tratamentul. Dar asta era crucea pe care trebuia s-o port și o purtam cu vârf și îndesat.

Aruncând deoparte pilota de un alb imaculat de pe patul de hotel, mi-am alungat imaginea mamei din minte, m-am așezat pe marginea patului și m-am frecat la ochi, încercând să mă mobilizez și să înfrunt ziua care începea. Nu băusem așa mult în ajun – doar două pahare de șampanie, când se ținuseră toasturile –, dar chiar și-așa mă simțeam mahmură. Probabil din cauza lacrimilor pe care le vărsasem toată noaptea, între care se strecuraseră valuri de furie. Era de mirare că nu mă sculasem din pat ca să sparg ceva de nervi.

Aveam nevoie de un duș. După ce m-am ridicat, am pornit-o lipăind spre baie, unde am lăsat apa fierbinte să-mi scalde corpul, savurând senzația, așteptând să-mi alunge din minte imaginea lui Malcolm cu tânăra aceea blondă, care încă îmi sfâșia inima.

Nu-mi venea să cred că, acum douăzeci și patru de ore, viața mea părea aproape perfectă. Eram îndrăgostită de un bărbat extraordinar și îmi închipuisem că urmează să ne logodim, că vom întemeia o familie și voi fi fericită, în sfârșit. Dar poate că nu mi-era scris să fiu fericită. Sau să devin mamă. Poate că Universul doar își râdea de mine, mă lăsase să mă ridic până la nori, să întrezăresc lumea de sus, doar ca să dea cu mine de pământ și să-mi îndese fața în țărână.

*

După ce-am ieșit de la duș, m-am postat la fereastra camerei de hotel, privind cerul mohorât de noiembrie. Vântul a ridicat un morman de frunze uscate, stârnind o tornadă în

miniatură la capătul parcării, apoi le-a împrăștiat în toate direcțiile. Era o metaforă foarte potrivită pentru cum arăta viața mea în dimineața aceea.

Scoțându-mi mobilul din buzunar, mi-am luat inima în dinți și am format numărul bunicii. Tata mi-a răspuns după primul apel.

— Gillian?

M-a surprins intensitatea stranie din glasul lui.

— Da, eu sunt. Iartă-mă că te sun așa devreme. Sper că nu te-am trezit.

— Nici gând. Mă bucur că m-ai sunat, de fapt... fiindcă m-am trezit acum câteva ore bune, așteptam să se facă o oră decentă ca să te pot suna *eu*.

Treaba asta m-a cam îngrijorat, pentru că tata nu e genul vorbăreț. Nu eram apropiați și rareori mă suna, mai puțin când avea să-mi dea vreo veste gravă.

— S-a întâmplat ceva? Buni e bine?

— Da, e bine. Nu e nimic de genul ăsta, și a făcut o pauză. Dar *tu* m-ai sunat. Ce-ar fi să începi tu? Cum ați petrecut azi-noapte?

Întorcându-mă cu spatele la geam, mi-am înăbușit curiozitatea și m-am așezat pe pat.

— Nu foarte bine, drept să spun.

Am făcut o pauză și mi-am mușcat unghia, gândindu-mă cu groază cum ar fi să-i spun tatei întreaga poveste sordidă și umilitoare în urma căreia se alesese praful de viața mea amoroasă.

— Eu și Malcolm am avut o mică... neînțelegere.

— Păcat. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, tată. Dacă nu te superi, aș prefera să vă povestesc în persoană ție și lui buni. Pot să vă fac o vizită în dimineața asta? Să rămân câteva zile, eventual?

Nu mi-a răspuns imediat, cântărind rugămintea.

— Pare să fi fost o neînțelegere serioasă.

— Da.

O nouă pauză.

— Păi, sigur că poți să vii și să rămâi.

Apoi a coborât glasul, vorbind șoptit în telefon, astfel încât îl auzeam aproape înfundat.

— Vii la țanc, de fapt, pentru că și eu am să-ți spun ceva. M-am încruntat.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Poate că exagerez. Nu știi. Vreau să-ți cer părerea legat de ceva. Când poți ajunge?

M-am întors să mă uit la ceas.

— În curând. Stau într-un hotel în Westchester. Pot să iau chiar acum trenul și ajung în câteva ore.

— Bravo. Mă bucur că vii.

Mi s-a pus un nod în gât, pentru că nu-l mai auzisem în viața mea pe tata atât de tulburat – cel puțin nu de când i se pusese diagnosticul mamei.

— Și eu, tată. S-ar părea c-o să avem multe de discutat. Ne vedem în curând.

Abia așteptam să ajung la gară și să aflu ce se întâmpla cu ei, așa că am închis și mi-am făcut bagajul.

*

Un lucru pe care nu-l știau majoritatea oamenilor despre mine – Malcolm era una dintre puținele excepții – era faptul că sunt nepoata unui conte englez. N-am avut niciodată plăcerea să-l cunosc, nici pe el, nici alte rubedenii din Anglia, de fapt, pentru că bunica a emigrat din Marea Britanie în Statele Unite la puțin timp după al Doilea Război Mondial.

Înainte de a pleca, rămăsese văduvă, după ce primul ei soț, Theodore, a fost ucis în timpul bombardamentelor asupra Londrei din 1940. După spusele bunicii, Theodore deținuse o funcție foarte importantă în guvernul lui Winston Churchill, coordonând producția de armament. Bunica îl iubise enorm și moartea lui îi frânsese inima.

Când s-a încheiat în sfârșit războiul, avea un băiețel de patru ani – pe tata – pe care îl creștea singură. Deși locuise împreună cu familia de aristocrați a răposatului ei soț la conacul lor din Surrey, la adăpost de grozăviile războiului, în cele din urmă s-a îndrăgostit de un pilot american, aflat în misiune pe un aerodrom din zonă. Bărbatul în cauză era bunicul Jack, tatăl vitreg al tatei. A cerut-o în căsătorie pe buni după ce s-a terminat războiul și a luat-o cu el în America, unde el a lucrat ca pilot comercial pentru o companie care avea sediul în Aeroportul Bradley din Hartford.

Așadar, așa a venit pe lume tata – în vreme de război, când fiecare clipă era prețioasă. Tot ce își amintește despre acel capitol al vieții lui este cum începuse să meargă șontâc-șontâc în jurul conacului, cu o dădacă într-o uniformă neagră, care se purta frumos cu el. Nu-i revin în memorie decât frânturi de imagini cu rațe într-un heleșteu și ziduri de piatră și o casă imensă, unde aveau servitori.

În ceea ce privește originile, tata s-a considerat întotdeauna american, poate pentru că singurul tată pe care l-a cunoscut vreodată a fost bunicul Jack, care era fiu de instalator, născut și crescut într-o fermă din Connecticut. Aceași fermă spre care mă îndreptam în dimineața respectivă, odată ce am urcat în tren.

*

La scurt timp după plecarea trenului din gară, mi-a țiuuit telefonul, anunțându-mă că promisem un mesaj de la Malcolm.

Am simțit o gheară în stomac, pentru că încă nu eram pregătită să am de-a face cu el. Voiam doar să se țină departe de mine și să mă lase în pace.

În același timp, eram curioasă să aflu ce voia să-mi spună, mai exact. Probabil că voia să-și ceară scuze, caz în care își pierdea vremea, pentru că n-aveam de gând să-l iert. Nu azi, și probabil niciodată, ceea ce însemna că relația noastră se sfârșise definitiv.

Am clipit mărunț de câteva ori, pentru că gândul ăsta mă smulsese din transă. Nu numai că trădarea lui îmi frânsese inima, dar totodată, de azi-dimineață, eram o femeie de treizeci și cinci de ani fără partener, care nu mai avea nici casă. Întreaga mea viață fusese dată peste cap. Barca mea se scufundase și eram singură, în stare de șoc, complet consternată, încercând să calc pe apă în mijlocul unei mări imense și pustii.

Am inspirat adânc de câteva ori înainte de a apăsa în sfârșit pe simbolul verde de mesaj spre a citi sms-ul de la el.

Hei! Unde ești? Îmi fac griji pentru tine. Ești bine?

M-am înfuriat din cauză că alesese să nici nu pomească de infidelitatea lui din ajun. Ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum aș fi avut vreo criză care nu avea nimic de-a face cu el.

Lăsându-mi telefonul pe locul liber de lângă mine, am ignorat mesajul și m-am întors cu fața spre geam, uitându-mă la casele care goneau pe lângă noi, în același ritm cu țcănitul roților de tren.

Am încercat să mă relaxez, dar am auzit din nou țuitul telefonului. Scuturând din cap de nervi, m-am hotărât să scot semnalul sonor și să ignor orice mesaj pe durata călătoriei. Dar, când am văzut că-mi scrisese un mesaj mult mai lung,

n-am rezistat tentației de a-l citi. Bănuiesc că o parte din ființa mea și-ar fi dorit să-l vadă punându-și cenușa în cap.

Nu pot decât să presupun că îmi ignori mesajele din cauză că ești supărată și te înțeleg. Merit să fiu ignorat sau mai rău chiar. Mă simt oribil din cauza celor petrecute și nici acum nu-mi vine să cred cât de dobitoc am fost. N-am cuvinte să-ți spun cât de rău îmi pare. Am trăit un calvar azi-noapte după ce ai plecat și acum mă simt și mai rău. Te rog, Gill, vino acasă ca să putem sta de vorbă. Vreau să știi că azi-noapte n-am fost eu. Nu știi cine era acel individ – un imbecil în vârstă de cincizeci de ani care a trăit o criză a vârstei mijlocii de ziua lui. Dar acum petrecerea s-a sfârșit, iar tu nu ești cu mine și nu-mi pot imagina viitorul fără tine. Te rog, dă-mi un semn. Spune-mi că mai există o speranță sau măcar spune-mi că n-ai pățit nimic, ca să nu-mi fac griji că zaci în vreun șanț pe undeva.

Încleștând din dinți, am mârâit efectiv de nervi. Apoi am tastat rapid un răspuns.

N-am pățit nimic și apreciez că ți-ai cerut scuze, dar, te rog, nu-mi mai trimite mesaje. Nu mă simt pregătită să stau de vorbă cu tine deocamdată. Am nevoie de un răgaz. Dacă-mi mai scrii, n-o să-ți răspund.

Am trimis mesajul și apoi mi-am dat seama că tocmai îmi dădusem speranțe, lăsându-l să creadă că voi fi pregătită, poate, să stau de vorbă cu el la un moment dat.

Poate că aveam să fiu, dar doar ca să pun punct, pentru că mă îndoiam că voi putea uita vreodată scena la care asistasem în ajun. Și că voi mai putea vreodată să am încredere în el, iar încrederea era esențială pentru mine.

*

N-aș fi numit casa bunicii din Connecticut „acasă”, pentru că eu crescusem într-un apartament cu chirie preferențială din New York, de unde mă mutasem când eram la facultate, fiindcă nu mai suportam să văd cada în care murise mama. Dar, când taxiul a intrat pe aleea mărginită de copaci care ducea spre casa bunicii, veche de o sută de ani, din grinzi de lemn, vopsite în alb, am răsuflat ușurată că mă refugiam într-un loc care mi se părea familiar și unde mă simțeam în siguranță. Era un loc bun în care să dispar o vreme și să nu trebuiască să dau ochii cu Malcolm.

Lăsându-mă un pic în față, am scrutat prin parbriz covorul gros de frunze care se așternuse pe marginea aleii. În schimb, pajiștea din fața casei era imaculată; o greblase recent tata, fără îndoială. Îi plăcea la nebunie să trebăluiască prin curte, ceea ce fusese unul dintre lucrurile care îl convinseseră când s-a hotărât, în sfârșit, să vândă apartamentul și să se mute aici ca să aibă grijă de buni, după ce a căzut și și-a fracturat soldul acum câțiva ani și avea nevoie de ajutor cât se recupe-ra. Își revenise acum, dar tata s-a hotărât să rămână.

Taxiul a oprit în dreptul ușii și i-am plătit șoferului. Tata a ieșit în cerdacul acoperit.

— Bună!

A coborât treptele de lemn și mi-a ieșit înaintea în timp ce taxiul o lua din loc.

— Mă bucur să te văd.

Majoritatea taților și-ar îmbrățișa fiicele în astfel de momente, dar eu și tata nu eram ca majoritatea taților și fiicelor. Între noi se formase o prăpastie emoțională – un lucru pe care niciunul nu voia să-l recunoască –, așa că primele clipe erau întotdeauna stingheritoare.

— Hai să intrăm, a spus, insistând să-mi ia valiza.

M-am luat după el, uitându-mă cu nostalgie la balansoarul gri, vechi, din cerdac, unde stăteam odinioară cu bunica și jucam dame.

Am intrat în casă și am simțit mirosul de cafea de-abia pusă pe foc, din bucătărie.

Aruncând un ochi în camera de zi, am zărit fotoliul verde, decolorat acum, al bunicului Jack, în colțul în care stătea de obicei, și coșul de răchită al bunicii, încărcat cu chestii de tricotat – gheme colorate de lână și două andrele care se șteau din ceva neterminat, atârând peste mânerul coșului. Probabil iarăși tricota o căciuliță de lână pentru secția de oncologie pediatrică de la spital.

— Unde e buni? am întrebat, observând cât de liniște era în casă.

— La căminul de bătrâni. E sâmbătă, ai uitat?

— O, corect.

În fiecare după-amiază de sâmbătă, de douăzeci de ani încoace, buni mergea la căminul de bătrâni să le cânte la pian locatarilor – în special melodii din filmele muzicale din anii 1930 și 1940. Mă amuza de fiecare dată când îmi spuneam cât de mult îi place să cânte pentru „bătrânei”, când ea însăși era trecută de nouăzeci de ani.

Am intrat după tata în bucătărie.

— Ți-e foame? m-a întrebat. A mai rămas niște pui în frigider sau aș putea să-ți fac niște brânză la grătar.

Mâncarea era întotdeauna o temă de conversație numai bună să spargem gheața dintre noi.

— Nu e nevoie. Tocmai ce-am mâncat o salată în tren, dar cafeaua aia miroase minunat.

Mi-a turnat cafea într-o cană și mi-a întins-o.

— Așadar, hai să începem cu tine. Ce s-a întâmplat aseară?

— O, Doamne. E o poveste urâtă, am spus și m-am așezat la masă. Mi-e rușine până și să-ți spun.

— Să nu-ți fie. Sunt sigur c-am auzit chestii mai nasoale.

— Poate. Nu știu. Mă rog. După cum știi, aseară Malcolm și-a sărbătorit a cincizeca aniversare. A ținut petrecerea la muzeul Guggenheim.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge.

Am dat din mână a pagubă.

— Nu-ți face griji. De fapt, probabil că e mai bine că n-ai venit, pentru că...

Am făcut o pauză și m-am uitat țintă la cafeaua din cană, sperând c-o să mă înghită pământul.

— Pentru că l-am prins pe Malcolm c-o altă femeie.

Era un mod delicat de a descrie scena pe care o văzusem – pe bărbatul cu care voiam să mă mărit cu pantalonii în vine, cu o blondă săltându-i în poală. Într-o sală de proiecție pustie, la subsolul muzeului Guggenheim. În plină petrecere.

Tata a schițat o grimasă stingherită.

— Vai de mine.

— Mda. Era top model.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Una dintre „prospăturile” din cea mai recentă campanie a lui de promovare a unor cosmetice.

Nu era singura companie deținută de Malcolm. Era directorul executiv al mai multor corporații de succes, printre care o companie internațională ce producea jocuri video, Teatrul Reid de pe Broadway și o firmă multinațională de investiții. Deținea de asemenea o mulțime de proprietăți în Manhattan. Dacă punem la socoteală și donațiile pe care le

făcea către zeci de cauze caritabile – între care și organizația non-profit la care lucram eu –, era genul de om care, în anumite cercuri, era considerat uneori un soi de zeu.

— Când i-am văzut împreună, am rupt-o pur și simplu la fugă. Am țâșnit pe ușă și am chemat un taxi. Apoi m-am întors la apartamentul nostru, mi-am făcut valiza și am plecat.

Tata s-a așezat în fața mea.

— Ai discutat cu el despre ce s-a întâmplat? A avut ceva de zis?

— O, da. A venit după mine acasă și m-a implorat să nu plec, dar n-am vrut să aud vreo scuză penibilă, așa c-am plecat, m-am dus la un hotel. Mi-a trimis un mesaj azi-dimineață, când eram în tren, și și-a cerut din nou scuze, dar pur și simplu nu pot să-l iert.

Tata m-a privit atent.

— Ce ai văzut, mai exact? Flirta cu ea sau...?

— O, nu, era mult mai mult decât un flirt. I-am prins... cum să spun? În flagrant. L-am prins pe Malcolm cu pantalonii în vine, la propriu. Înțelegeți tu.

— Ah, făcu tata și ridică din sprâncene, studiind cafeaua din ceașcă. Nu e ceva ușor de iertat, atunci.

M-a bătut pe mână peste masă, evitându-mi privirea.

Ce conversație jenantă pe care s-o ai cu un tată încorsetat din fire. Pe deasupra, nu prea ne pricepuserăm niciodată să ne exprimăm emoțiile unul în preajma celuilalt, din motive care nu aveau nimic de-a face cu Malcolm. Mi-aș fi dorit să mai trăiască mama.

— Așa că, iată-mă, am spus, oftând din rărunchi, n-am unde să stau până nu mă lămuresc ce vreau să fac.

Am amestecat în cafea, privind-o până când suprafața s-a limpezit.

— O să caut un apartament, dar o să-mi fie greu să fac tranziția de la un *penthouse* de pe Fifth Avenue la ce-o să-mi pot permite din salariul meu. Dar prefer să locuiesc într-o dărăpănătură decât să mă întorc la Malcolm.

— Măcar ai o slujbă stabilă, mi-a reamintit tata. Ești pe picioarele tale. Și sper că nu mai e cazul să-ți spun că poți rămâne aici oricât de mult ai nevoie.

— Mulțumesc, tată. Asta o să-mi lase un răgaz până când reușesc să găsesc ceva.

O rafală de vânt izbi geamul de la bucătărie.

— Ai ceva pus deoparte? m-a întrebat tata precaut.

— Da. Am o sumă bunicică, de fapt, pentru că Malcolm a acoperit întotdeauna cheltuielile de trai. Am pus ceva deoparte la fiecare salariu. Poate că anticipam treaba asta. Nu știu. M-am gândit doar c-ar trebui să am ceva pus deoparte pentru zile negre.

— Bravo ție!

Am auzit zbârnâitul mobilului, rămas în buzunar, și am dat să-l scot, apoi am clătinat din cap.

— Tot el e. Nu se dă bătut.

M-am rezemat de spătarul scaunului și am citit mesajul.

Gill, nu reușesc să-mi iau gândul de la tine. Te rog, răspunde-mi, spune-mi când te pot vedea. Trebuie să-mi cer iertare în persoană, ca să înțelegi cât de rău îmi pare. Ce s-a întâmplat aseară a fost o aberație. A fost cea mai mare greșeală din viața mea. Te rog să mă crezi. Îți jur că nu mi s-a mai întâmplat așa ceva și îți jur că n-o să se mai întâmple vreodată. Mă ia cu rău doar când mă gândesc la asta. Am regretat treaba din prima clipă și mă detest. Te rog, răspunde-mi. Mai dă-mi o șansă. Te iubesc și nu pot trăi fără tine.

Mi-am ridicat părul căzut pe frunte.

— Ce-ți scrie?

— Își cere scuze și mă imploră să-i mai dau o șansă, dar nu pot s-o fac. Dacă s-a întâmplat o dată, se va întâmpla din nou, nu-i așa?

— Nu știu, mi-a zis tata, oftând.

Ignorând în continuare mesajul lui Malcolm, am lăsat telefonul pe masă.

— Tu și mama v-ați înșelat unul pe altul vreodată?

— Doamne sfinte! Niciodată.

— Păi, vezi? i-am zis, dând din mână. Ori ești genul care înșală, ori nu ești.

— Poate.

Am înclinat din cap, curioasă.

— Nu pari foarte convins. Greșesc?

Tata a ridicat din umeri.

— Uneori ai impresia că ai ajuns să cunoști pe cineva, dar poate că e imposibil să știi cu adevărat totul despre cineva, chiar și despre o persoană dragă. Poate că oamenii buni – oamenii cu adevărat buni – se pricep pur și simplu mai bine să țină secrete.

M-am uitat intrigată la el.

— Ce tot spui, tată? La asta te refereai la telefon?

Tata și-a întors privirea spre fereastra de deasupra chiu-vetei și s-a uitat fix la geam, de parcă era hipnotizat.

— Am găsit ceva în pod ieri și nu știu ce să cred.

— Ce anume?

S-a uitat în sfârșit la mine.

— Cred c-ar trebui să vezi cu ochii tăi și apoi...

Nu și-a mai dus la capăt propoziția.

— Și apoi ce, tată?

— Nu știu. Hai să urcăm, până nu se face ora s-o iau pe buni de la azil. Termină la trei.

S-a uitat la ceas.

— Avem cam o oră.

— Bine.

Deja intrigată, am băut cafeaua care îmi mai rămăsese și m-am ridicat de la masă.